

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)
SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)
SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi Marka C.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 lutego 2007 r.,
wydanym w sprawie z powództwa Pensjonatów Wypoczynkowych
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji
przeciwko Markowi C.
o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 września 2011 r.,
zażalenia pozwanego (skarżącego)
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 lipca 2010 r.,

- 1) oddala zażalenie
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego na rzecz adwokata Pawła Waldemara B. kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o kwotę podatku VAT z tytułu udzielonej skarżącemu pomocy prawnej z urzędu.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę Marka C. w sprawie przeciwko Pensjonatom Wypoczynkowym Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa Pensjonatów Wypoczynkowych przeciwko Markowi C. o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 7 lutego 2007 roku. Przyczyną odrzucenia skargi było uznanie przez Sąd niespełnienia żadnej ze wskazanych przez skarżącego podstaw do wznowienia postępowania.

W zażaleniu na wymienione postanowienie Sądu Apelacyjnego w zakresie odrzucenia skargi, skarżący zarzucił obrazę przepisów postępowania, tj. art. 401 pkt 2 w związku z art. 5 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 403 § 2 k.p.c. poprzez jego nieuwzględnienie. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika wyznaczonego z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Podstawy wznowienia postępowania są zawarte w art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. Skarżący nie wykazał, aby zachodziła którakolwiek z podstaw do wznowienia, dlatego odrzucenie skargi przez Sąd Apelacyjny było zasadne (art. 410 § 1 k.p.c.). W doktrynie i orzecznictwie dominuje stanowisko, że skarga o wznowienie nie opiera się na ustawowej podstawie także wtedy, gdy skarżący powołuje wprawdzie właściwe przepisy i poprzez ich zastosowanie uzasadnia skargę, tj. art. 401, 401¹ lub art. 403 k.p.c., ale w rzeczywistości żadna okoliczność uzasadniająca którąś z tych podstaw nie występuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl.; z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48 i z dnia 30 maja 2007 r., IV CZ 22/07, niepubl.).

Z taką sytuacją niewystępowania okoliczności uzasadniających powoływaną podstawę z art. 401 pkt 2 k.p.c. ma się do czynienia w niniejszej sprawie. Skarżący obszernie uzasadnia, że był pozbawiony możliwości działania z uwagi na odroczenie ogłoszenia wyroku, o czym nie wiedział, a sąd go nie pouczył co do czynności procesowych w sytuacji występowania bez profesjonalnego pełnomocnika i to naruszyło zasadę procesową zawartą w art. 5 k.p.c. Zdaniem skarżącego, ze względu na tę zasadę, wyraźnie sformułowaną w art. 5 k.p.c. Sąd Apelacyjny niezasadnie uznał, że żaden przepis nie nałożył na sąd obowiązku informowania stron o terminie publikacji orzeczeń.

Stanowisko skarżącego jest pozbawione podstaw. Jak uzasadnił Sąd Apelacyjny z powołaniem art. 327 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. tylko stronie obecnej na ogłoszeniu orzeczenia, działającej bez zawodowego pełnomocnika przewodniczący jest obowiązany udzielić wskazówek co do sposobu i terminów wniesienia środków zaskarżenia. W wypadku odroczenia ogłoszenia wyroku sąd nie ma obowiązku zawiadamiać stron nieobecnych na rozprawie o terminie ogłoszenia przez wezwanie (art. 149 § 2 k.p.c.); dotyczy to także sytuacji, gdy termin ogłoszenia został ponownie odroczony (uchwała SN z dnia 25 czerwca 1968 r., III CZP 62/68. OSNCP 1969, nr 3, poz. 41; wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2008 r., II CSK 613/07, niepubl.). Podnoszony w skardze art. 5 k.p.c. stanowi o tym, że w razie potrzeby, którą sąd uzna za uzasadnioną, może udzielić stronom i uczestnikom postępowania występującym w sprawie bez adwokata lub radcy prawnego niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych. Z przepisu tego nie wynika powinność sądu o charakterze ogólnego obowiązku do udzielania w każdym wypadku pouczeń osobom stającym przed sądem, tylko dlatego, że występują bez zawodowego pełnomocnika. Udzielenie pouczenia musi być w danej sytuacji uzasadnione, zależy od oceny i uznania sądu. Tak więc skarżący niezasadnie powołał się na podstawę wznowienia postępowania zawartą w art. 401 pkt 2 k.p.c.

Wniosek taki odnosi się również do pozostałych podstaw wznowienia postępowania wskazanych przez skarżącego, a mających uzasadniać pozbawienie strony możliwości działania. Nie mają one znaczenia w tej sprawie, gdyż w skardze nie zostało wykazane, aby w sprawie tej występowały. Odnośnie do orzeczenia

Sądu Najwyższego wydanego w innej sprawie oraz innych powołanych orzeczeń, to również należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego, że nie może to stanowić podstawy wznowienia postępowania według art. 403 § 2 k.p.c. Wbrew twierdzeniom skarżącego postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 1972 r. (sygn. akt I CZ 134/71) oraz wyrok z dnia 2 lutego 2007 r. (sygn. akt IV CSK 366/06) nie wiążą się z rozpoznawaną sprawą.

Mając na uwadze, że skarżący nie wykazał wystąpienia żadnej z podstaw do wznowienia postępowania, jego zażalenie należało oddalić, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie § 6 i 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).